

Událost (filosoficky) / Změna (a událost)

Aby bylo možno mluvit o „události“, je třeba předpokládat, že je možná „změna“ (a pak je ovšem třeba co možná nejpřesněji myslit to, co nazýváme „změnou“ – ostatně viz tam!). Mluvíme-li samostatně o změně, máme na mysli to, že něco, co tu bylo, tu už není, nebo naopak že tu je něco, co tu nebylo, eventuálně obojí pospolu – a tak máme na mysli pouze onen přechod od nejsoucího ke jsoucímu, eventuálně přechod od jsoucího k nejsoucímu (nebo obojí zároveň), a zcela přehlízíme, že to, co tu bylo, ale už není, nemusí s tím, co tu je, ale předtím ještě nebylo, mít vůbec nic společného – leda to, že vedle této změny tu něco jiného, co tu již dříve bylo, nadále jest, tedy že to onu změnu přetrvalo. A pak je třeba se tázat, zda toto něco, co přetrvalo změnu, má vůbec nějakou souvislost s onou změnou samou. Pokud se ukáže, že tu nějaká relevantní souvislost vskutku jest, tj. že mezi tím, co se změnilo (ať už tak či onak), a tím, co se nezměnilo (ale zůstalo beze změny, pokud jsme to mohli zjistit), musíme se ihned ptát, zda podobná souvislost je také mezi tím, co bylo a už není, a tím, co nebylo, ale už je. Pokud zjistíme a můžeme potvrdit, že taková souvislost, takový skutečný (nikoli jen námi ustavený a skutečnosti jen přisuzovaný vztah mezi tím, co bylo a už není, nebo tím, co nebylo, ale už je, a dále tím, co bylo a beze změny trvá dál navzdory oné změně (tj. před změnou i po ní), objevili jsme událost a to, co k ní náleží.

(Písek, 140831-2.)